

Byl teplý letní den roku 2008. Po probuzení si jako vždy zapíná internet, aby zjistil nejčerstvější novinky. Hlavní událostí dne je nepříjemná zpráva, že Jiřina Jirásková má po těžké operaci a leží na jednotce intenzivní péče v pražské fakultní nemocnici. Celý článek napjatě informoval o velmi vážném, kritickém zdravotním stavu, ale hlavně o její zoufalé opuštěnosti a samotě – Jiřina Jirásková nemá rodinu ani děti, skoro nikdo za ní nechodí, je úplně sama...

V té době pobýval v České republice teprve dva roky, neznal ničivé dopady bulvárních médií a věřil všemu, co je v nich napsáno.

Řekl si – tak to ne, pokud je paní Jiráskové blbě a smutno, musím s tím něco udělat.

Změnil denní program, zrušil několik schůzek a vyrazil do nemocnice za hereckou legendou. Po cestě koupil velkou podlouhlou bonboniéru, ačkoliv si nedělal nejmenší iluze, že se mu ji podaří předat. Přinejhorším zabalenou krabici položí někde na schody, nebo ji opře o zeď nemocniční chodby a nepozorovaně odejde.

U recepčního okénka se směle zeptal, jestli tam leží Jiřina Jirásková a čekal okamžitý vyhazov. Místo toho mu kulatá paní s pěti dioptriemi mile odpověděla na pozdrav a úplně v klidu, bez jakéhokoliv vzrušení, které jím naopak cloumalo jako uragán, mu sdělila, že půjde tamtěmi dveřmi, venku zabočí doleva, pak doprava a tam to je.

Snažil se vypadat nenápadně a poslušně se vydal tichým nemocničním areálem k určenému místu. V pavilonu A11 byly až

do přízemí slyšet tlumené hlasy, ozývající se odněkud se shora. Jak tiše stoupal schodištěm, ruch sílil.

Ve druhém patře se konal pravý nefalšovaný „rej paparáců“. Před výtahem se tísnilo asi padesát lidí, lesklo se tu minimálně sedmdesát kamer a přibližně 110 fotoaparátů.

Do toho vešel odvážný mladík s bonboniérou pod paží.

Všichni na okamžik ztichli a měřili si ho pátravým pohledem. Díky profesionální rutině rychle rozpoznali, že do jejich reportérské branže nepatří, známá mediální osobnost také není, tak je přestal zajímat. Začali znovu bzučet jako masařky, které se potřebují dostat k přikryté štangli salámu.

Jeden zvědavý pán ověšený objektivy a blesky se pro jistotu zeptal, ke komu patří. Zcela přirozeně odpovídá, že k nikomu, že jde za paní Jiráskovou. Pikantní odpověď pána zřejmě uspokojila, otočil se na druhou stranu a víc si ho nevšímal.

V tu chvíli se otevřely lítačky, z nichž vyšel bíle oděný primář. Neuspořádaný shluk čekajících mužů a žen se okamžitě proměnil v šišatý ragbyový míč a lepil se na lékaře jako na mucholapku. Přísáté mikrofony mu zabraňovaly mluvit, takže jen stručně oznámil zdravotní stav slavné pacientky, stroze předal velení vrchní sestře a zmizel tak rychle, jak se objevil.

Následující ceremoniál vzala pevně do svých rukou zdatná zdravotní pracovnice. Funkce velitelky se zhostila rázně a důsledně, s nikým se nemazlila.

„Takže, panstvo, prosím následujte mě a jeden po druhém se připravte na natáčení.“

Vedla celé stádo na chodbu za lítačkami, kde už se rozprostírala jednotka intenzivní péče. Mírně pootevřené dveře ještě víc přivřela, zůstala sotva patnácticentimetrová úzká skulina.

„Vážení a milí, povolujeme odtud zpátky jeden krok, druhý krok, tady se otočíte, dveře zůstanou v téhle poloze a můžou být v záběru za vašimi zády. Přesně se postavte na vymezené místo, pustíme se do toho. Máte každý minutu, maximálně dvě.“

Šlo to jak na běžícím pásu, přesně dle sestřiččiny režie.

Přímé vysílání zahájil pán s chlupatým oranžovým mikrofonem.

„Nacházíme se na chodbě jednotky intenzivní péče pražské všeobecné fakultní nemocnice, kde za těmito dveřmi leží v kritickém stavu herečka Jiřina Jirásková,“ monotónní zpravodajské hlasy změnily nemocniční prostory v provizorní nahrávací studio.

Spuštěný kolovrat klapal rychle a stejnoměrně, za chvíli se chodba začala vyprazdňovat. Mediální supi nafotili železná futra, natočili pohled do malé škvíry a spokojeni s vykonanou prací jeden po druhém odcházeli.

Až na Davida.

Když dotáčela poslední reportérka svůj spot do večerních zpráv, vrchní sestra si ho najednou všimla.

„A vy jste kdo?“

„Já nejsem nikdo, já jsem přišel za paní Jiráskovou.“

„Vy nejste od médií?“

„Ne, já jsem paní Jiřince přinesl dárek,“ ukazuje bleděmodrou krabici.

Rázná paní neskrývala překvapení.

„Aha..., a koho mám ohlásit?“

„To je úplně jedno, ona mě stejně nezná.“

„No...,“ zcela evidentně váhá, „ale já potřebuji nějaké jméno.“

„Moje jméno jí nic neřekne, nikdy o mně neslyšela.“

Tohle nemůže dopadnout dobře, teď ho vyhodí.

Už se dostal daleko, tady cesta končí, dál nepovede.

„Ale já vás tam bez ohlášení pustit nemůžu.“

Neuvěřitelné, zatím je pořád tady.

„Tak dobře, když myslíte, že to k něčemu bude, jmenuji se David Šír.“

„Vydržte, prosím,“ proklouzla do pootevřených dveří.

Začal se opatrně rozhlížet, kam položí bonboniéru, až se vrátí se slovem „bohužel“. Šance na jakoukoliv jinou odpověď byla nulová.

Netrvalo ani půl minuty, přísná paní se vrátila a její nečekaná věta „máte pět minut“ mu totálně vyrazila dech.

Než se vzpamatoval, z jedné sestřičky byly dvě, přes hlavu mu soukaly zelené prostěradlo a nohy cpaly do gumových galosí.

V tuto chvíli prožíval něco, co se nedá správně popsat, co ho za celý den ani za celý život nikdy ani ve snu nenapadlo, v co nikdy nedoufal, že se může stát.

Za několik málo okamžiků se osobně seznámí s Jiřinou Jiráskovou!

Posvátné dveře, od kterých ještě před chvílí odháněli všechny profesionální akreditované novináře, se před ním otevřely. Sestra ho vedla velkým bílým pokojem kolem vysokých bílých postelí se spoustou hadiček a přístrojů oddělených od sebe bílými plachtami. Zastavili se u posledního lůžka v rohu. Na něm spatřil malinké tělíčko staré babičky. Překvapilo ho, jak byla postel proti miniaturní ležící postavičce obrovská. Poznal ji, samozřejmě, ovšem jeho představa nalíčené, upravené a vždy šperky ověšené dámy se od obrazu před ním hodně lišila. Nenamalovaná, unavená a zjevně vyčerpaná, ničím nepřipomínala legendu stříbrného plátna.

Otočila k němu hlavu.

I když uvítací pohled nebyl zrovna příjemný, byl štěstím bez sebe. Výraz bledého obličeje dával jasně najevo, že tato audience nebude dlouho trvat. V pudu sebezáchovy, kdy k přežití zbývá několik vteřin, se nadechl a ze široka začal:

„Paní Jirásková, dobrý den, vy mě neznáte, já jsem David Šír, jsem z Jihoafrické republiky a přinesl jsem vám malý dáreček, abych vám mohl říct, že vás mám strašně moc rád, a abych vám připomněl, že vás miluje celý národ, že vás potřebujeme, a abych vám udělal radost a dodal vám sílu zpátky do života,“ během své plamenné řeči položil čokoládový box na její uzoučký hrudník.

S námahou zvedla ruce, ale širokou bonboniéru přesto pevně uchopila.

On stále mlel, ona vypadala jako nemá.

„Prosím, uzdravte se brzo a brzo se nám vraťte, protože máte před sebou ještě spoustu krásných rolí.“

Konečně zmlknul.

Vyslechla bez přerušování celé povídání.

Hleděla na něho nevěřičně, pravděpodobně se jí hlavou honilo, co je to tu za cizího drzého spratka, který ji obtěžuje pár hodin po těžké operaci. Podívala se na bonboniéru, vrátila oči k jeho obličejí, znovu k bonboniéře a zase k němu. Pak lesklou krabici malinko zvedla a pronesla svůj vznešený ortel

„Tak tohleto... nikdy v životě nerozbalím.“

Hlas naprosto jasně vyjadřoval neskonalou vděčnost, která mu dodala odvalu k opětovnému vyslovení vřelých citů.

„Mám vás strašně rád.“

Upřela na něj nechápavý pohled.

„A proč mě máte rád?“

Nevěděl, co říct.

„Na hloupou otázku neumím odpovídat,“ vylétlo z něj nepřipraveně, „...protože..., protože jste toho tolik pro celý národ udělala, vyrůstal jsem na vašich filmech, jako malý jsem poslouchal vaše pohádky, které jste namluvila, jste úžasná, nenahraditelná, jedinečná...“

Ze zvlhlých očí vytéká průhledná slza. Podívala se na sestřičku, která nenápadně přihlížela od nedalekého přístroje.

„A... tohle to se mi musí stát až teď, když už jsem stará...“

Nedostižná legenda se přímo před očima mění v obyčejného člověka. Vzal její ruku do své a usmál se na ni. Pevně ho uchopila.

„Pane Šíre,“ přerušuje krásné rozpoložení vrchní sestra, „nezlobte se, ale budu vás muset požádat...“

„Jasně, už jdu.“

„Sestřičko,“ začala Jiřinka chlubitivě, „představte si, že tento krásný mladý muž za mnou přijel až z Jihoafrické republiky a přinesl mi tohle,“ ukázala bonboniéru.